

skulde kunne gaa med til at give dem den Mand, de specielt ønsker. Rent bortset fra Anciennetetsreglerne, som jeg altsaa ønsker forandret paa dette Punkt, maa jeg gentage mit Ønske om, at Ministeren ved Forhandling med Biskopperne virkelig tager denne Ordinations-sag for Sekretærer ved K. F. U. M. op til fornyet Overvejelse.

Den knappe Tid opfordrer jo ikke til nu at komme ind paa mange Enkeltheder som Stiftsdelingen, Præstegaardes Flytning o. s. v., men jeg maa dog sige, at Ministerens Argumentation ikke paa nogen Maade overbeviste mig om, at det var urigtigt at drage disse Sager frem. Det er imidlertid unyttigt at debattere dem i Øjeblikket, og jeg er ogsaa overbevist om, at et Spørgsmaal som det om Stiftsdelingen gentagne Gange vil komme tilbage. Den Sag vil Ministeren ikke godt kunne komme udenom, hvis Folkekirken overhovedet skal opretholdes som hidtil. Jeg fastholder min Udtalelse om, at hvis man ikke gennemfører en Deling af disse store Stifter, foretager man just derved en Underminering af Bispeembedet.

Derved kommer vi ind paa en Sag, jeg atter ønsker ganske særlig at betone, og hvor det desværre viser sig, at jeg er i fuldstændig Uoverensstemmelse med den højtærede Minister, nemlig om Opfattelsen af Bispeembedets Betydning. Det kan være, at Kirkeministerens Mangel paa Interesse for Delingen af disse Bispeembeder hænger sammen med, at han har en meget begrænset Opfattelse af, hvad Bispeembedet egentlig er, idet han jo meget stærkt betoned, at Biskopperne var Administrationens Hjælpere, og selv om han ikke brugte Udtrykket Kontorchefer — det glædede mig, at det ærede Medlem fra Højrup (Johs. Fog-Petersen) lod Biskopperne avancere til kirkelige Departementschefer, det er altid et Fremskridt overfor den anden Benævnelse —, opfattede han dem altsaa som saadanne Medhjælpere for Administrationen. Men jeg maa bestemt protestere mod, at det er Meningen med Bispeembedet i den danske Kirke. Lige fra Reformationens Indførelse har det ikke været Meningen. Det er mere end tilstrækkelig tilkendegivet i Kirkeordnansen, i Christian V.'s Danske Lov og ved den senere Praksis. Denne bekræfter i højeste Grad, at Biskoppens Stilling er noget andet end en Kontorpost, altsaa noget andet end at være en Administrationshjælper for den højtærede Kirkeminister. Jeg tror, man ikke kan lægge for megen Vægt paa dette, at Hovedsagen ved Bispegerningen er det aandelige Arbejde i Kirken. Det forekommer mig at være en højst mærkelig

Stilling, den højtærede Minister indtager, idet han saaledes karakteriserer Biskopperne kun som Administrationens Medhjælpere, da han dog for nylig her i Tinget har været med til at gennemføre den lille Lov om Frikirker, hvor det saa stærkt betones, at det var Biskoppens Tilsyn, det kom an paa. Dette er Hovedgerningen, som Biskoppen er sat til at varetage. Overalt i vor Kirke ser man jo ogsaa hen til dem, som har denne særlige Gerning, Tilsynsgerningen, den aandelige Gerning for vort Kirkefolk, og jeg tror, at jo mere vi udvikler os i Retning af kirkelig Forstaaelse, des mere vil det gaa her som i andre Landes Kirkefolk, at man samler sig om Biskopperne og ønsker, at fra dem, der staar som Kirkens øverste, skal Initiativet i de egentlige Kirkesager udgaa. Derfor er det absolut nødvendigt, at Biskopperne staar i den nøjeste Kontakt med Menigheden og Præsten. Derfor mener jeg, kan man ikke i Længden se bort fra det Krav, som nu lyder saa stærkt, at disse Biskopper skal vælges af Præsterne og Menigheden. Det forekommer mig, at den højtærede Kirkeministers Argumenter mod Bispevalg var meget svage, og at det vil være umuligt for en Mand, der staar paa et demokratisk Standpunkt, i Længden at være overhørig Henvendelser, der er sket ikke alene fra Præstestanden — det, kunde man sige, var kun fra de gejstlige —, men ogsaa fra Majoriteten af samtlige Menighedsraad i Danmark. Nu ved jeg meget godt, at den højtærede Kirkeminister ikke nærer særlig Forkærlighed for Menighedsraadene; det kom frem ved enkelte Udtalelser, navnlig da han talte om Præstevalg, som han i Virkeligheden ikke ønskede lagt i Menighedsraadens Haand, men i hele Menighedens Haand. Det synes jeg, er en ejendommelig Stilling, thi disse Menighedsraad er netop valgte af Menighederne, saa hvis de ikke staar som et virkeligt Udtryk for Menigheden, er det overhovedet umuligt, at Menighederne kan faa Mænd, der kan handle paa deres Vegne. Men naar de altsaa virkelig staar som Repræsentanter for Menighederne, og vi altsaa har været Vidne til, at langt over Halvdelen af disse Menighedsraad har henvendt sig til den højtærede Minister om Bispevalg, kan man ikke se bort derfra, og jeg er ganske overbevist om, at det vil blive hørt rundt omkring i Landet, hvad den højtærede Kirkeminister her har udtalt: at han modsætter sig dette. Jeg kan ikke forstaa, at han som Frihedsmænd ikke vil gaa ind paa dette Krav, der ligger i saa lige Linie med de Reformere, der er gennemførte ved Menighedsraadsloven.